

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΓΕΩΡΓΩΝ

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στις 6/9/1998)

1. Η μακροθυμία του Θεού

Το Ευαγγέλιο που ακούσαμε είναι μια παραβολή. Λέγει ότι ένας οικοδεσπότης -ο Θεός- φύτευσε στον κόσμο, ανάμεσα στους ανθρώπους, έναν αμπελώνα. Εξέλεξε δηλαδή και «έφτειαξε» έναν ευλογημένο λαό.

Μέσα σ' αυτό το αμπέλι, ο Θεός, έφτειαξε ληνό, πατητήρι, για να βγάζουν κρασί. Έχτισε και έναν πύργο για να τον φυλάσσει. Τον έφραξε καλά και τον έδωσε σε γεωργούς να εργασθούν και να του αποδώσουν τους καρπούς του. Όταν ήλθε η εποχή της συγκομιδής, έστειλε τους υπηρέτες του, οι οποίοι είπαν στους γεωργούς: «Δώστε μας από τους καρπούς, εκείνο που ανήκει στον Κύριό μας». Αλλά οι γεωργοί έπιασαν τους υπηρέτες του

Βασιλέως-οικοδεσπότη, τους έδειραν και τους κακοποίησαν.

Ο μακρόθυμος οικοδεσπότης έστειλε και άλλους δούλους του και τους έκαναν τα ίδια. Στο τέλος είπε: «Θα στείλω τώρα τον Υιό μου. Αυτόν θα τον εντραπούν».

Βλέπουμε δηλαδή, ότι ο θεός δεν οργίζεται με την παληανθρωπιά των ανθρώπων, που έπρεπε να τρέμουν τις εντολές του, αλλά με ευσπλαγχνία και με καλωσύνη κάνει μια ακόμη καλή σκέψη. «Θα εντραπούν όταν δουν τον Υιόν μου μπροστά τους».

Μα αυτοί αντί να εντραπούν, είπαν: «Αυτός είναι ο κληρονόμος. Να τον σκοτώσουμε. Και η περιουσία θα γίνει δική μας».

2. Οι ευάρεστες θυσίες

Ας εμβαθύνουμε λίγο στην παραβολή. Ο θεός περιφρούρησε τον λαό Του με τις εντολές του νόμου Του. Και έφτειαξε για χάρη τους τον ναό και το θυσιαστήριο.

Τι σημαίνει θυσιαστήριο; Καί ποιά είναι η ευάρεστη στο θεό θυσία;

Τι άλλο από το να «στίβει» ο άνθρωπος την καρδιά του, τον εαυτό του, τα συναισθήματά του, τους πόθους του, τις επιθυμίες του, ολόκληρο τον εαυτό του, για να βγάλει ό,τι καλύτερο έχει. Καλύτερο από τις θυσίες των αλόγων ζώων, που άλλωστε έχουν καταργηθεί, είναι να αποδίδει ευχαριστία, δοξολογία, προσκύνηση και θυσία στον ευεργέτη θεό, στον Δημιουργό του. Που όχι μόνο έστειλε τον Υιόν του να σταυρωθεί για μας έξω από το αμπέλι του, αλλά επιπλέον υπόσχεται να μας δώσει δεκαπλάσια, εκατονταπλάσια, χιλιαπλάσια στο μέλλον στη Βασιλεία Του την αιώνια, αν βέβαια εργασθούμε με ζήλο και με συνέπεια.

Ο ληνός λοιπόν –το πατητήρι- ήταν το θυσιαστήριο της

Ιερουσαλήμ. Και επήγαιναν οι άνθρωποι και προσέφεραν ό,τι ήθελε ο καθένας εις δόξαν Θεού.

Είναι γνωστή η αφήγηση για την φτωχή χήρα που προσέφερε μόνο ένα δίλεπτο, την στιγμή που άλλοι, πλούσιοι, προσέφεραν μεγάλα ποσά. Ο Χριστός είπε:

-Αυτή η χήρα έφερε περισσότερα. Ήταν μεγαλύτερη η θυσία της. Οι άλλοι έφεραν από το περίσσευμά τους, αυτή το υστέρημά της. Όχι «από το υστέρημά της». «Το υστέρημα της». Όλη της τη ζωή έκανε θυσία. Όλα όσα μάζευε σε όλη της τη ζωή...

3. Αμπελώνας: Η Εκκλησία και ο καθένας μας

Όμως το αμπέλι και εργάτες του αμπελώνος του Θεού δεν ήταν μόνο για εκείνη την εποχή οι Εβραίοι, ο ναός και οι ιερείς του. Είμαστε και εμείς σήμερα.

Είπε ο Χριστός, ότι ο Πατέρας Του ο ουράνιος, όταν σκότωσαν οι Εβραίοι τον Υιόν Του έξω από τον αμπελώνα, στον Γολγοθά, πήρε τον αμπελώνα και τον έδωσε σε άλλους γεωργούς, που θα του αποδώσουν τους καρπούς του.

Ποιά ήταν η τιμωρία των κακών γεωργών που σκότωσαν τους προφήτες και τον Υιό;

Από τότε ονομάζονται «συναγωγή του σατανά».

Η αποστολή τους ήταν να είναι άγγελοι. Να είναι όλοι στη Βασιλεία του Θεού σαν τέκνα του Αβραάμ. Εξ αιτίας της αποστασίας τους, ονομάζονται και είναι «συναγωγή του σατανά». Δηλαδή υπηρέτες του διαβόλου. Που κληρονομούν μαζί του την αιώνια κόλαση.

Τον αμπελώνα τον έδωσε ο Θεός σε άλλους γεωργούς. Σε μας.

Αυτόν τον αμπελώνα εργαζόμαστε στην Εκκλησία Του. Ακόμη

αμπελώνας για τον καθένα μας, είναι ο εαυτός του, η ψυχή του.

Έχουμε υποχρέωση αυτόν τον εαυτό μας, να τον «στίψουμε» στο πατητήρι της άσκησης και του πνευματικού αγώνα, για να βγάλουμε καλό «κρασί». Να γίνει τι το κρασί; Προσφορά στο θεό όπως γίνεται το κρασί της θείας Λειτουργίας.

Όμως, εμείς τι κάνουμε; Αντί να στίψουμε τα πάθη μας, αντί να υποτάξουμε τον εαυτό μας, στο νόμο του Χριστού, παραμερίζοντας τις κακές μας επιθυμίες, και τις κακές μας διαθέσεις, βγάζουμε το συμπέρασμα, ότι το αμπέλι, ο εαυτός μας, μια και μας το έδωσε ο θεός είναι δικό μας. Και το κάνουμε ό,τι θέλουμε.

Δικό μου είναι το πόδι. Όπου θέλω θα πάω.

Δική μου είναι η διάνοια. Ό,τι θέλω θα σκεφθώ.

Δική μου είναι η κοιλιά. Ό,τι θέλω θα φάω.

Δικό μου είναι το στόμα. Ό,τι θέλω θα πω.

Δικά μου είναι τα μάτια. Ό,τι θέλω θα κοιτάζω.

Δική μου είναι η καρδιά. Ό,τι θέλω θα επιθυμώ.

Και έρχονται οι προφήτες, οι απόστολοι, οι ιερείς και φωνάζουν:

-Δώσε τούς καρπούς στον ιδιοκτήτη και δημιουργό θεό. Και ακούοντας τα κηρύγματά τους πολλοί άνθρωποι κλείνουν τα μάτια και τα αυτιά και... τους δέρνουν. Πώς πέθανε ο απόστολος Πέτρος; Πώς πέθανε ο απόστολος Παύλος; Τους λιθοβόλησαν και τους έδειραν. Ποιοί; Εκείνοι που έπρεπε να έχουν καρδιά και νου, αυτιά τα «έσω» και αυτιά τα «έξω» ανοικτά για να ακούσουν τον λόγο τους και να πουν:

-Σας ευχαριστούμε. Και ευχαριστούμε με όλη μας την καρδιά τον Κύριο που σας έστειλε.

4. Ξανασταυρώνουμε τον Υιό; Πώς;

Υπάρχει «θυσιαστήριον έξω» και «θυσιαστήριον ένδον» της καρδιάς. Σ' αυτό προσφέρονται ευάρεστες στο θεό θυσίες δηλαδή οι αρετές. Πόσο θα ωφελούμαστε αν εξετάζαμε καλά τον εαυτό μας και φροντίζαμε να αποδίδαμε τέτοιους καρπούς.

Η Εκκλησία είναι βέβαια και πύργος. Για να μας προστατεύει. Κάθε φορά που αισθανόμαστε κίνδυνο, πρέπει τρέχουμε στην Εκκλησία. Για να προστατευθούμε και να περιφρουρηθούμε από τους εχθρούς. Αοράτους και ορατούς. Δεν υπολογίζουμε τους αοράτους εχθρούς. Γι' αυτό γινόμαστε μέρα με την ημέρα χειρότεροι.

Όταν ο ουράνιος Πατέρας είδε ότι οι κακοί γεωργοί δεν σεβάστηκαν τους απεσταλμένους του, είπε:

-Και τώρα τι πρέπει να κάνω; Τους δούλους μου τους κακοποίησαν, ας στείλω τον Υιόν μου.

Μα οι Εβραίοι πώς φέρθηκαν στον Υιό του; Τον σκότωσαν. Τον σταύρωσαν.

Τι κάνουμε εμείς τον Υιό του θεού; Πού τον έχουμε; Προσπαθούμε μήπως να τον βγάλουμε από τη ζωή μας; Διαφέρει σε κάτι το ότι τον απομακρύνουμε από τη ζωή μας από το να τον σταυρώνουμε; Το ίδιο δεν είναι αν το καλοσκεφθούμε;

Η παραβολή τελειώνει με ένα ερώτημα:

-Τι θα κάνει ο θεός σ' αυτούς τους εργάτες;

Απάντησαν οι φαρισαίοι:

-Κακούς κακώς απολέσει αυτούς. Και τον αμπελώνα εκδώσεται άλλοις γεωργοίς.

Τι σημαίνει αυτό;

Σημαίνει ότι αν φερθούμε ανάλογα, δεν θα έχουμε καμία θέση στην αιώνια ζωή. Στη Βασιλεία του Θεού.

Κάποτε, κατά την Τουρκοκρατία, οι Οθωμανοί έκαναν μεγάλο διωγμό εναντίον των χριστιανών σε όλη την αυτοκρατορία τους. Ήθελαν να σφάξουν όσο το δυνατόν περισσότερους χριστιανούς, για να μείνει το κράτος καθαρά οθωμανικό. Έτσι να μην υπάρχει περίπτωση να απαιτήσουν οι άλλες δυνάμεις σεβασμό των θρησκευτικών δικαιωμάτων των χριστιανών, ούτε να γίνει κάποιο κίνημα από τους υποδούλους.

Σε μια πόλη συνέλαβαν εκατοντάδες χριστιανούς και τους έθεσαν το φοβερό δίλημμα:

Ρωτούσαν έναν-ένα:

-Πιστεύεις στον Χριστό; Είσαι χριστιανός;

-Ναι.

-Τον αρνείσαι τον Χριστό και γίνεσαι μουσουλμάνος;

-Όχι!

Μία με το σπαθί και κάτω.

Αφού έσφαξαν εκατοντάδες, έφτασαν σε έναν που είχε δειλιάσει.

Τον ρωτάνε:

-Αρνείσαι τον Χριστό; Εκείνος τρέμοντας τον θάνατο είπε:

-Ναι, ναι, τον αρνούμαι.

Τον ρωτά ο Τούρκος που ήταν εκεί:

-Αν αγαπούσες τον Χριστό και σε σφάζαμε, πού θα πήγαινες;

-Στον Παράδεισο, με τους αγίους.

-Και τώρα άμα πεθάνεις πού θα πας;

Βούρκωσαν τα μάτια του και κοίταξε με αγωνία. Γιατί υπάρχει και η συνείδηση. Αλλά πριν προλάβει να απαντήσει, ο Τούρκος του είχε δώσει μια με το γιαταγάνι του και έτσι «απωλέσθηκε κακώς» ο αρνητής του Χριστού. Φυσικά η τιμωρία θα μπορούσε να έλθει μετά από χρόνια. Αυτό δεν έχει σημασία.

Όταν άκουσαν οι Εβραίοι την απόφαση του θεού για τους κακούς γεωργούς, που είναι: «κακούς κακώς απωλέσει αυτούς και τον αμπελώνα εκδώσεται άλλοις γεωργοίς», είπαν στον Χριστό:

-Μη γένοιτο. Θεός φυλάξοι. Ποτέ να μην γίνει τέτοιο πράγμα.

Αλλά για να μην γίνει χρειάζεται επιστροφή και μετάνοια.

Χρειάζεται σκέψη σοβαρή. Χρειάζεται να μην παίρνουμε τη ζωή στα αστεία. Γιατί διαφορετικά ημέρα με την ημέρα, θα κυλιόμαστε περισσότερο στην αμαρτία.

Ο θεός να μας δώσει διάθεση να τηρούμε με δυναμισμό το θέλημά Του και να αποδίδουμε τους καρπούς που μας ζητά. Δηλαδή ευγνωμοσύνη, ευχαριστία, δοξολογία, λατρεία, θυσία και προσφορά. Αμήν.-